

Arrest

nr. 161 112 van 29 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OOSTERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Mendefera, op 01/01/1984. Op de leeftijd van 4 à 5 jaar verhuisde u samen met uw ouders en gezin, naar Ethiopië, waar jullie eerst in de stad Gonder woonden, en nadien te Addis Abeba waar u schoolliep tot en met de tiende graad. Uw ouders en gezinsleden werden gedeporteerd naar Eritrea, maar u ging van Ethiopië naar Jemen, met het einddoel naar Saoedie-Arabië te gaan, waar u hoopte werk te vinden. U werd echter gearresteerd en vervolgens gedetineerd te Jemen, daar u er illegaal verbleef. Nadat u er gedurende een tweetal maanden in de gevangenis verbleef, werd u, samen met de andere Eritrese gevangenen, vrijgelaten na bemiddeling vanwege vertegenwoordigers van de Eritrese ambassade, en naar Eritrea gebracht. Na

aankomst te Eritrea werd u naar Assab gebracht, waarna u opgedragen werd uw militaire dienstplicht aan te vatten in het militaire trainingskamp 'Sawa'. Na afloop van uw militaire training, vocht u als soldaat in het kader van het Eritrees-Ethiopisch grensconflict, en u werd hierbij gewond in het jaar 2001. U verbleef nadien in een ziekenhuis te Akurdet gedurende zes maanden, en kreeg nadien een maand toegestaan verlof te Asmara, waar uw ouders woonden. U keerde evenwel niet terug naar uw militaire eenheid na afloop van uw verlofperiode, en u werd te Asmara gearresteerd door soldaten van uw divisie. U werd nadien vastgehouden in de gevangenis van de zesde brigade, bij het militaire trainingskamp Sawa. Nadien werd u gearresteerd bij een poging om zonder toestemming naar Asmara te reizen, en werd u opgesloten in een ondergrondse gevangenis, waar u bijna twee jaren opgesloten zat. In juni 2004 wist u uiteindelijk uit de gevangenis te ontsnappen, waarop u te voet richting Soedan ging, en de Eritrees-Soedanese grens overstak op 13 juni 2004. U ging naar de Soedanese stad Kassala, waar u leden van de Eritrese oppositiebeweging 'Eritrean Liberation Front' ontmoette'. U bleef te Kassala tot het jaar 2007, het jaar waarin u officieel lid werd van het 'Eritrean Liberation Front'. Nadien ging u naar Khartoem, waar u een restaurant opende in de wijk 'Dem', en waar u huwde met een zekere S.M.A. op 25/08/2010. In juli van het jaar 2014 verliet u Soedan, en reisde u via Libië, per boot naar Italië. U reisde nadien verder door naar België, waar u aankwam op 11/08/2014. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 14/08/2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Als eerste dient vastgesteld dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw bewering dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

U verklaarde dat u geboren werd te Mendefera in het jaar 1983, en u als kind met uw familie naar Addis Abeba verhuisde, samen met uw gezinsleden (zie gehoorverslag CGVS I, p. 5). U verklaarde verder **dat uw ouders, na de uitbraak van het Eritrees-Ethiopisch grensconflict, gedeporteerd werden naar Eritrea, in het begin van het jaar 1999** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6). **Uw vader werd eerst gedeporteerd**, zo verklaarde u, en een **week voor de deportatie van de rest van het gezin, werden jullie hiervan per convocatie op de hoogte gesteld – waarop u in 1999 besloot om op eigen houtje naar Jemen te reizen**, met het doel om naar Saoedi-Arabië verder te reizen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6 en 7). Gevraagd of de Ethiopische autoriteiten, de personen die gedeporteerd zouden worden naar Eritrea, dan vooraf waarschuwden van de op til zijnde deportatie, antwoordde u dat de overheid niet iedereen kent, maar **de burens je als Eritreeër aanwezen, en de overheid dan convocaties stuurde, waarin de datum van convocatie aangekondigd werd** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7). Gevraagd of de personen die van hun op til zijnde deportatie op de hoogte werden gesteld, dan de mogelijkheid hadden om weg te lopen en zo de deportatie te vermijden, antwoordde u bevestigend. Voorafgaand aan de deportatie van uw vader, werd hij in uw familiaal huis te Addis Abeba opgepakt en meegenomen, zo verklaarde u, zonder dat jullie wisten dat hij daarop naar Eritrea werd gebracht (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7). U verklaarde dat u niet met uw ouders wou meegaan, daar u niets van Eritrea afwist, en u er niet heen wou gaan (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6). U verliet daarom Ethiopië, zo verklaarde u, wanneer er een convocatie naar uw familie werd gestuurd (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7). **Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw vader van Ethiopië naar Eritrea gedeporteerd werd wanneer u reeds in Jemen was, en bevestigde u nadien nogmaals dat u zich reeds in Jemen bevond op het moment dat uw vader gedeporteerd werd, en u in Jemen verbleef van 1998 tot 1999** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 12). U verklaarde toen eveneens, opnieuw in manifeste tegenstrijdigheid met uw verklaringen afgelegd in het kader van het eerste gehoor op het CGVS, **dat uw familie niet gewaarschuwd werd** alvorens ze naar Eritrea gedeporteerd werden, **uw moeder goede contacten had met de burens, en niet van plan was terug te keren, maar ze dan plots, in 1 seconde uw ouders kwamen halen** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 13). Gevraagd waarom u in het jaar 1998 [althans, volgens uw verklaringen afgelegd tijdens het tweede gehoor op het CGVS] reeds Ethiopië verliet om naar Jemen te gaan, en gevraagd of u toen niet in Addis Abeba kon blijven, verklaarde u – weinig verhelderend en manifest tegenstrijdig met uw verklaringen hieromtrent tijdens het eerste gehoor op het CGVS – dat uw familie in 1999 uit Addis Abeba vertrok, en u voorheen al vertrokken was naar Jemen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 12). Gevraagd waarom u toen vertrok, antwoordde u dat u als Eritreeër geviseerd werd, en u vreesde gearresteerd te worden, en het derhalve gevaarlijk was om er te blijven. Gevraagd of uw familie toen niet besloot om Ethiopië te verlaten,

antwoordde u dat uw vader zakenman was, en toen geen problemen kende. Gevraagd hoe u van de deportatie van uw familie op de hoogte kwam – gezien uw verklaring dat u Ethiopië reeds verliet voorafgaand aan hun deportatie naar Eritrea – verklaarde u dat uw moeder u telefonisch op de hoogte bracht, wanneer u zich te Jemen bevond (zie gehoorverslag CGVS II, p. 13).

Het dient opgemerkt dat bovenstaande verklaringen betreffende de door u geopperde deportatie van u en uw familieleden naar Eritrea, volledig tegenstrijdig zijn. Dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS opperde Ethiopië verlaten te hebben om naar Jemen te gaan, na de deportatie van uw vader en nadat de rest van het gezin per convocatie op de hoogte werd gebracht van hun nakende deportatie naar Eritrea, en u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dan weer opperde dat u reeds Ethiopië verliet en naar Jemen ging, vóór dat uw vader, en daarna de rest van het gezin, gedeporteerd werden – zonder enige voorafgaande waarschuwing – doet reeds fundamenteel en volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

U verklaarde verder dat u te Jemen gearresteerd werd, er in de gevangenis zat gedurende een tweetal maanden, en u, samen met de andere Eritrese gevangenen nadien vrijgelaten werd na bemiddeling vanwege vertegenwoordigers van de Eritrese ambassade, en naar Eritrea gebracht werden (zie gehoorverslag CGVS I, p. 8 en 9). Gevraagd wanneer u naar Eritrea werd gebracht, verklaarde u dat u in **de achtste maand van het jaar 1999** naar Eritrea werd overgebracht, en u van daar, nadat u er even verbleef, per vrachtwagen naar Assab werd gebracht (zie gehoorverslag CGVS I, p. 9 en 12). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, verklaarde u dan weer van Jemen naar Eritrea te zijn gebracht in de loop van de **6e maand van het jaar 1999** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 15). U verklaarde dat u er aan de autoriteiten verklaarde **dat u over geen enkel (identiteits)document beschikte, maar dezen u zeiden dat ze niets konden doen voor u** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 12). U verklaarde dat u naar het immigratiekantoor ging, maar u er meegedeeld werd dat men niets voor u kon doen, daar u niet over een identiteitskaart of andere documenten beschikte. **U gevraagd of, wanneer u van Jemen naar Eritrea gebracht werd, u dan geen enkel document verkreeg, antwoordde u geen enkel document te hebben verkregen**, en uw naam enkel op een blad genoteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U werd, zo verklaarde u, nadien naar Sawa gebracht om er uw dienstplicht aan te vatten, en u **beschikte gedurende uw legerdienst evenmin ooit over enig document** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS **gevraagd of het dan niet mogelijk was om identiteitsdocumenten aan te vragen wanneer u te Assab was aangekomen, verklaarde u dat dat niet mogelijk was** (zie gehoor verslag CGVS II, p. 15). **Uit de aan het administratief dossier toegevoegde beschikbare informatie, blijkt evenwel dat de personen die naar Eritrea werden gedeporteerd sinds juni 1998, Eritrea binnenkwamen langs meerdere, verschillende grensposten, en dezen vanwege de Eritrese autoriteiten elk 1500 tot 1800 Nakfa per persoon ontvingen bij aankomst te Eritrea, en aan elke persoon nieuwe identiteitsdocumenten afgeleverd werden, alsook dat deze personen aanspraak maakten op voedselrantsoenen gedurende zes maanden, alsook op enkele basisgoederen. Dat u op geen enkel moment enig identiteitsdocument verkregen zou hebben vanwege de Eritrese autoriteiten, na uw beweerde aankomst in Eritrea, hoewel u hiertoe stappen ondernomen zou hebben, is – gegeven de hierboven reeds vermelde beschikbare informatie – derhalve geenszins aannemelijk, en wordt niet geloofwaardig bevonden. Deze verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de hierboven reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen naar Eritrea te zijn gedeporteerd.**

U verklaarde voorts dat u, na aankomst te Eritrea, uw familie niet vervoegde, maar **meteen naar Sawa werd gestuurd om er uw militaire training aan te vatten, in het kader van de negende ronde van nationale dienst** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 12 en 14, en gehoorverslag CGVS II, p. 15 en 17). U geconfronteerd met de vaststelling, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, **dat de negende rekruteringsronde van nationale dienstplicht te Eritrea, plaatsvond in de loop van de zomer van het jaar 1998 – hoewel u verklaarde in Eritrea aangekomen te zijn in de loop van de 8e maand van het jaar 1999** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 9), dan wel in de loop van de 6e maand van het jaar 1999 (zie gehoorverslag CGVS II, p. 15) – antwoordde u simpelweg bevestigend (zie gehoorverslag CGVS II, p. 17). U herinnerd aan uw verklaring dat u te Eritrea aankwam in de loop van de zesde maand van 1999, antwoordde u bevestigend. U geconfronteerd met de vaststelling dat, dit gegeven zijnde, u toch niet deelgenomen kan hebben aan de negende rekruteringsronde van de nationale dienst in Eritrea, die plaatsvond in het jaar 1998, antwoordde u vaagweg dat de negende ronde duurde van 1998 tot 1999 – een verklaring die foutief is, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat, na de negende rekruteringsronde voor de nationale dienstplicht in de loop van de zomermaanden van het jaar 1998, de tiende rekruteringsronde plaatsvond in de wintermaanden begin

1999, en de elfde rekruteringsronde plaatsvond in de zomermaanden van 1999. U opnieuw gewezen op de objectieve vaststelling dat de negende rekruteringsronde getraind werd in de loop van de zomer van het jaar 1998, u volgens uw verklaringen pas een jaar later in Eritrea bent aangekomen, en opnieuw gevraagd hoe het dan mogelijk zou zijn dat u deelnam aan de negende rekruteringsronde van de nationale dienstplicht, antwoordde u vaagweg en opnieuw foutief dat de negende ronde begon in de 12e maand van het jaar 1998. U opnieuw herinnerd aan uw verklaring dat u in Eritrea aankwam in de loop van de zesde maand van 1999, verklaarde u – opnieuw vaagweg, foutief, en geenszins verhelderend – dat het begon in 1998 en eindigde in 1999. Gevraagd hoelang de trainingsperiode dan wel duurde, verklaarde u dat het normaal 6 maanden in beslag neemt, maar er toen slechts drie maanden getraind werd, gezien de oorlogssituatie. U nogmaals gevraagd hoe – indien de trainingsperiode slechts drie maanden in beslag nam zoals u verklaarde, en de negende rekruteringsronde voor de nationale dienst, plaatsvond in de loop van de zomer van het jaar 1998 – u dan kan hebben deelgenomen aan de negende rekruteringsronde voor de nationale dienstplicht, antwoordde u – de onmogelijkheid waarmee u geconfronteerd werd, zonder meer negerend – dat u trainde tot de negende maand van het jaar 1999 (hoewel u, zoals hierboven reeds aangegeven, tijdens het eerste gehoor op het CGVS nog verklaarde dat u pas in Eritrea aankwam in de loop van de 8e maand van het jaar 1999). **Bovenstaande foutieve, tegenstrijdige, en inconsistente verklaring betreffende de door u geopperde dienstplicht in Eritrea, weten geenszins te overtuigen, en doen verder ernstig en fundamenteel afbreuk aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit, en het door u geopperd verblijf te Eritrea. Onderstaande, tegenstrijdige verklaringen betreffende gebeurtenissen die u meegemaakt zou hebben gedurende de periode waarin u als soldaat te Eritrea uw nationale dienstplicht vervulde, bevestigen enkel de, hierboven reeds vastgestelde, ongeloofwaardigheid van deze verklaringen.**

In het kader van het eerste gehoor op het CGVS, verklaarde u dat – nadat u zes maanden verbleef in een ziekenhuis te Akurdet – u een maand verlof kreeg, en dit doorbracht in Asmara (zie gehoorverslag CGVS I, p. 15). Na afloop van uw verlofperiode, zo verklaarde u, keerde u evenwel niet terug naar uw divisie, en u werd **5 maanden na afloop van uw toegestaan verlof te Asmara gearresteerd door soldaten van uw divisie**. Dezen namen u mee naar Sawa, waar u **opgesloten werd in de gevangenis van de zesde brigade gedurende twee weken** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 16). Verder verklaarde u, nog steeds tijdens het eerste gehoor op het CGVS, **dat u nadien terugkeerde naar uw divisie te Sawa, waarna u een doorlaatbewijs kreeg om gedurende een maand naar Asmara terug te keren, waar u toen 28 dagen verbleef**. Nadien zou u geen doorlaatbewijzen meer verkregen hebben vanwege uw oversten (zie gehoorverslag CGVS I, p. 17). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u over deze zelfde feiten, dat – nadat u niet naar uw divisie terugkeerde na afloop van de maand verlof te Asmara die u had gekregen na uw verblijf in het ziekenhuis te Akurdet – u reeds **20 dagen na afloop van uw toegestaan verlof te Asmara gearresteerd werd door soldaten van uw divisie** (zie gehoorverslag CGVS II, p. 18 en 19). Ter bevestiging gevraagd hoelang u toen in totaal te Asmara had verbleven, antwoordde u 1 maand en 20 à 25 dagen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 19). **Gevraagd of u ooit in uw leven gedurende langere periodes te Asmara bent verbleven, antwoordde u ontkennend en verklaarde u er nooit langer verbleven te zijn dan 10 à 20 dagen**. Verder verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat u na uw arrestatie te Asmara **opgesloten werd in de gevangenis van de zesde brigade te Sawa, gedurende één maand**, en u nadien niet meer teruggekeerd bent naar Asmara. U herinnerd aan uw verklaring tijdens het eerste gehoor op het CGVS, dat u toen wél nog eens verlof kreeg om naar Asmara te gaan, antwoordde u simpelweg ontkennend, en verklaarde u nadien niet meer teruggekeerd te zijn naar Asmara.

U verklaarde in het kader van het eerste gehoor op het CGVS **dat uw vader 5 winkels had in de stad Tesseney te Eritrea** (zie gehoorverslag CGVS I, p. 16). Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u **dat u regelmatig naar Asmara ging, waar u uw eigen winkel had** (zie 'Verklaring DVZ', p. 4, punt 10). Tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of u een winkel had in Asmara, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe dat uw familie wel een winkel had te Tesseney (zie gehoorverslag CGVS I, p. 21). U geconfronteerd met de door u afgelegde verklaring tijdens het gehoor op de DVZ, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat niet gezegd te hebben. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd hoe uw vader aan zijn 5 winkels te Tesseney gekomen was – gezien hij, volgens uw verklaringen, pas in 1999 naar Eritrea werd gedeporteerd, antwoordde u dat uw vader geholpen werd, het Rode Kruis hem geld gaf, en hij steeds werkte te Eritrea sinds zijn deportatie naar het land (zie gehoorverslag CGVS II, p. 18). Gevraagd waar uw vaders andere winkels waren, naast het door u genoemde magazijn te Tesseney, verklaarde u - opnieuw tegenstrijdig aan de door u afgelegde verklaringen tijdens het eerste gehoor op

het CGVS, dat uw vader geen andere winkels had, en hij in totaal slechts één magazijn had, te Tessenei.

Het geheel aan bovenstaande, manifest tegenstrijdige verklaringen doet verder volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese nationaliteit, en het door u beweerd verblijf te Eritrea tussen 1999 en 2004. Er kan hieraan dan ook geen enkel geloof gehecht worden.

Opmerkelijk genoeg, blijkt u de vaststelling dat u niet beschikt over de Eritrese nationaliteit, in het kader van het tweede gehoor op het CGVS, zelf te bevestigen. Gevraagd hoe u de Eritrese nationaliteit eigenlijk verworven heeft – gezien uw verklaringen nooit enig identiteitsdocument te hebben verkregen vanwege de Eritrese autoriteiten, en voor uw beweerd vertrek uit Ethiopië in 1999, steeds beschikt te hebben over de Ethiopische nationaliteit en niet deelgenomen te hebben aan het Eritrees referendum in het jaar 1993 – verklaarde u, naast de kwestie en geenszins verduidelijkend – dat u lid bent van het 'Eritrean Liberation Front' (verder ELF), en u de nationaliteit heeft van het ELF, maar geen Eritrese identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS II, p. 15). U erop gewezen dat een lidkaart van een politieke partij geen nationaliteitsbewijs is, en u de vraag opnieuw gesteld, antwoordde u dat jullie na het Eritrees referendum over de Eritrese nationaliteit beschikten. **Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat personen die daadwerkelijk deelnamen aan het referendum in het jaar 1993, op dat moment hun Ethiopische nationaliteit niet verloren hadden, en de Ethiopische autoriteiten toen niet van de Ethiopische burgers van Eritrese origine vereisten dat dezen hun nationaliteit zouden herbevestigen. De nationaliteitskwestie – waarbij personen van Eritrese origine van Ethiopië naar Eritrea werden gedeporteerd, en waarbij hen alle Ethiopische identiteitsdocumenten ontnomen werden, daarmee de facto hen de Ethiopische nationaliteit afnemend – ving pas aan wanneer de Ethiopische autoriteiten daadwerkelijk personen van Eritrese origine begonnen te deporteren. Gezien uw verklaringen zelf nooit deelgenomen te hebben aan het Eritrees referendum in 1993, en uw verklaringen dat u reeds voorafgaand aan de deportatie van uw vader en de rest van uw familie, Ethiopië uit eigen beweging verliet – op een moment dat uw vader en familie, naar eigen zeggen, 'geen enkel probleem' kenden – en uw verklaringen nooit enig identiteitsdocument verkregen te hebben vanwege de Eritrese autoriteiten, gedurende het door u geopperde 5-jarig verblijf te Eritrea, kan niet ingezien worden hoe u de Eritrese nationaliteit daadwerkelijk verworven zou hebben, dan wel de Ethiopische nationaliteit ontnomen zou zijn geweest. Gegeven de hierboven reeds gemaakte vaststelling dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan het door u geopperd verblijf te Eritrea tussen 1999 en 2004, is deze vaststelling des te frappanter. U erop gewezen dat u – althans volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor op het CGVS – Ethiopië verliet voorafgaand aan de deportatie van uw gezin, en u nooit enig identiteitsdocument verkreeg vanwege de Eritrese autoriteiten, gaf u zelf aan dat u niet beschikt over de Eritrese nationaliteit (zie gehoorverslag CGVS II, p. 16). U daarop gevraagd over welke nationaliteit u dan wel beschikt, antwoordde u verrassend genoeg 'de Eritrese'. U erop gewezen dat u net ervoor verklaarde niet te beschikken over de Eritrese nationaliteit, verklaarde u dat u het over uw 'bloed' heeft, en niet over papieren. U erop gewezen dat er wel degelijk gepeild wordt naar 'papieren', en u erop gewezen dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikte op het moment dat u het land Ethiopië verliet, u een Ethiopisch paspoort had, en gevraagd op welke manier u op heden dan niet langer over deze nationaliteit beschikt, antwoordde u – tegenstrijdig aan uw verklaringen hieromtrent tijdens het eerste gehoor op het CGVS – dat u niet beschikte over de Ethiopische nationaliteit en u in Ethiopië enkel beschikte over een identiteitskaart. Het dient echter vastgesteld dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS gevraagd werd of uw zus, die in 1995 naar Londen zou zijn gegaan vanuit Addis Abeba, beschikte over een Ethiopisch paspoort, en u daarop antwoordde: "Ja, we hadden dat allemaal" (zie gehoorverslag CGVS I, p. 8). U verklaarde verder dat u steeds 'Eritrees geweest bent van bloed', uw familie naar Ethiopië ging en nadien naar Eritrea terugkeerde, en u van Eritrese herkomst bent, maar niet beschikt over de Eritrese nationaliteit. U erop gewezen dat het wel degelijk uw land van nationaliteit is dat van belang is in het kader van uw asielverzoek, en niet uw origine, bevestigde u nogmaals niet te beschikken over de Eritrese nationaliteit.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geenszins geloof gehecht worden aan het door u geopperd verblijf te Eritrea, en de door u geopperde Eritrese nationaliteit. Er dient dan ook geconcludeerd dat u aan het CGVS geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat, uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Italiaanse autoriteiten u de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend (zie informatie in administratief dossier). Het feit dat Italië u een internationaal beschermingsstatuut heeft toegekend houdt evenwel niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder enig ander individueel onderzoek op zijn beurt de subsidiaire beschermingsstatus dient toe te kennen, te meer daar uit het geheel van bovenstaande vaststellingen juist blijkt dat u uw beweerde nationaliteit niet heeft aangetoond en u doelbewust getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden, en dit nadat de Italiaanse autoriteiten u reeds de status van subsidiair beschermd hadden toegekend. Wat betreft de toekenning aan u, van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege de Italiaanse autoriteiten dienen tevens volgende vaststellingen gedaan. U, in het kader van het eerste gehoor op het CGVS, gevraagd of u ooit eerder asiel heeft aangevraagd in een ander land dan België, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS I, p. 5). Gevraagd of u in Italië asiel vroeg, antwoordde u opnieuw ontkennend. U geconfronteerd met de objectieve vaststelling dat u volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Italië, verklaarde u **slechts twee dagen in Italië te zijn verbleven, en Italië niet te kennen**. U opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat het CGVS beschikt over informatie waaruit blijkt dat u te Italië de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd, en u erop gewezen dat het geen enkele zin heeft om over dergelijke feiten te liegen, antwoordde u opnieuw dat u slechts twee dagen in Italië bent geweest, en u Italië verder niet kent. U tijdens het tweede gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd – nadat u er nogmaals uitdrukkelijk op werd gewezen dat van u verwacht wordt dat u de waarheid vertelt – of u ooit asiel aangevraagd heeft in Italië, bleef u bij uw ontkennende verklaring dat u slechts twee dagen in Italië bent geweest (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3). U daarop nogmaals gevraagd of u ooit een asielaanvraag ingediend heeft te Italië, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u beseft dat, wanneer iemand een asielaanvraag indient in een andere Europese lidstaat, en daar bijvoorbeeld subsidiaire bescherming wordt toegekend aan deze persoon, de vingerafdrukken van deze persoon worden genomen, en raadpleegbaar zijn in België, verklaarde u enkel dat dit [uw asielaanvraag in België] uw eerste keer betreft. U de betreffende informatie vanwege de Italiaanse autoriteiten getoond, waarin meegedeeld wordt dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Italië, u erop gewezen dat het CGVS reeds weet dat u subsidiair beschermd werd in Italië, het geen enkele zin heeft om hierover te liegen, en gevraagd waarom u hierover liegt, antwoordde u herhalend dat u slechts twee dagen te Italië bent geweest, en voegde u eraan toe dat uw vingerafdrukken er enkel genomen werden. U nogmaals geconfronteerd met de vaststelling dat u er de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat dat niet waar is (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4). Gevraagd of u beseft dat, indien iemand reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, deze persoon ook moet uitleggen waarom die bescherming niet volstaat wanneer deze hier in België asiel aanvraagt, en dat, als deze persoon dit niet uitlegt, deze ook niet aannemelijk maakt dat de geboden internationale bescherming in de andere EU-lidstaat niet volstaat, en daarom asiel geboden moet worden in België, en u – opdat alles u duidelijk zou zijn – erop gewezen dat het nu eenmaal een vaststaand feit is dat u reeds subsidiaire bescherming kreeg in Italië, en dat, indien u dit blijft ontkennen, u ook niet uitlegt waarom deze bescherming in Italië niet zou volstaan, bleef u halsstarrig volhouden dat u nooit asiel vroeg in Italië, voegde u er weinig relevant aan toe dat u eigenlijk naar het Verenigd Koninkrijk wou gaan, en verklaarde u nadien nogmaals dat u geen subsidiaire bescherming kreeg in Italië. **U erop gewezen dat het CGVS nu eenmaal op de hoogte is van het feit dat u wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Italië, vingerafdrukken nu eenmaal niet liegen, en u erop gewezen dat, indien u over dergelijke zaken halsstarrig blijft liegen – hoewel de bewijzen [i.e. de informatie vanwege de Italiaanse autoriteiten] voor uw neus lagen tijdens het gehoor op het CGVS – dit ook de geloofwaardigheid van al uw andere verklaringen aantast, bleef u bij uw verklaring nooit asiel te hebben gevraagd in Italië**. U werd, nadat u deze leugenachtige verklaringen bleef volhouden, de kans geboden om gedurende tien minuten te overleggen met uw advocaat, terwijl de protection officer die u hoorde op het CGVS, het lokaal verliet. Na dit intermezzo gevraagd of u iets wenst te verklaren, verklaarde u opnieuw dat u geen asiel heeft gevraagd in Italië, en enkel uw vingerafdrukken er genomen werden (zie gehoorverslag CGVS II, p. 5). Gevraagd hoe u dan zou verklaren waarom de Italiaanse autoriteiten meedelen dat u er de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd, antwoordde u dat u ook niet weet wat ze deden. Gevraagd of u in Italië ooit geïnterviewd werd, antwoordde u – plots – bevestigend. Gevraagd of u daar dezelfde geboortedatum opgegeven heeft, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of dat alles dan gebeurde in 2 dagen tijd, antwoordde u – uiteindelijk – dat u de waarheid zal zeggen, waarna u bevestigde dat u wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Italië, en er bescherming heeft verkregen. U verklaarde voorts dat u asiel vroeg in Italië op 16 augustus 2008, en er verbleven heeft tot 10 augustus 2014 (zie gehoorverslag CGVS II, p. 5 en 6).

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat het CGVS bijkomende informatie heeft pogen te verwerven aangaande uw asielaanvraag in Italië, en hiertoe een vraag om informatie betreffende uw asioldossier aldaar, stelde op 7 juli 2014, waarna een herinnering gestuurd werd aan de Italiaanse autoriteiten, op datum van 4 september 2015. Tot op heden heeft het CGVS geen antwoord ontvangen vanwege de Italiaanse autoriteiten.

Gelet op de vaststelling dat uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Italiaanse autoriteiten u de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend – zoals u zelf, na héél veel aandringen, uiteindelijk erkende – kan er bijkomend nog op het volgende gewezen worden. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dus dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië, en de Italiaanse autoriteiten geven uitdrukkelijk aan dat u teruggestuurd kunt worden naar Italië (evenwel niet in het kader van de Dublinprocedure, daar uw asielprocedure te Italië vervolledigd is), gezien u er de subsidiaire beschermingsstatus geniet. Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Ethiopië, dan wel Eritrea zoals u opperde, te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming, zou lopen. In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich – nadat u eerst urenlang halsstarrig bleef ontkennen ooit asiel te hebben gevraagd in Italië, en steeds verklaarde slechts twee dagen in Italië te zijn verbleven – op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaarde u dat u, nadat u te Italië verblijfspapieren kreeg, u niet langer in het asielcentrum mocht verblijven, u het plan opvatte om familieleden van u in het Verenigd Koninkrijk te vervoegen, u in Italië op straat leefde, en u geen werk had (zie gehoorverslag CGVS II, p. 7 en 8). Verder verklaarde u dat uw verblijfsvergunning te Italië verliep in het jaar 2012, en u uw verblijfskaart diende te laten vernieuwen, maar u daarvoor het geld niet had, hetgeen zo'n € 60 à € 70 betrof (zie gehoorverslag CGVS II, p. 6). Gevraagd of u recht had op medische bijstand in Italië, antwoordde u bevestigend, maar gaf u aan dat u daartoe uw verblijfskaart diende te laten vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8). Gevraagd of u er recht had op sociale huisvesting, antwoordde u bevestigend maar voegde u er opnieuw aan toe dat je daartoe over een [geldige] verblijfsvergunning diende te beschikken (zie gehoorverslag CGVS II, p. 10). Gevraagd waarom u uw verblijfsvergunning niet liet vernieuwen, gezien uw verklaring dat u wel € 900 betaalde om naar België te reizen, verklaarde u – geenszins overtuigend, noch geloofwaardig – dat iemand anders dat betaalde (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8). Er kan evenwel niet ingezien worden waarom, indien deze derde persoon u € 900 gegeven zou hebben om van Italië naar België te reizen, het onmogelijk geweest zou zijn voor u om uw verblijfskaart te Italië te laten hernieuwen, gezien uw verblijfsrecht in Italië tot op heden ongewijzigd bleef. Er dient tevens opgemerkt dat de geloofwaardigheid en ernst van de door u geopperde socioeconomische problemen te Italië, ernstig ondermijnd worden door uw aanblijvende, halsstarrige ontkenning ooit enige asielaanvraag ingediend te hebben te Italië, en uw bewering daar slechts twee dagen te zijn geweest. Dat u, nadat de protection officer u talloze keren aanmaande de waarheid te zeggen, uiteindelijk toegaf dat u gedurende zes jaren te Italië verbleven heeft, en dan plots opperde dat u er problemen kende, kan nog maar weinig serieus genomen worden. Voorts dient vastgesteld dat u verklaarde gehuwd te zijn te Khartoem op 25 augustus 2010 [hoewel u tijdens het gehoor op de DVZ nog verklaarde gehuwd te zijn op 25/02/2008 te Khartoem – hetgeen u simpelweg, en zonder meer, ontkende tijdens het gehoor op het CGVS – zie 'Verklaring DVZ', p. 5 en 6, punt 14 en 15a; en gehoorverslag CGVS I, p. 21], toen u te Khartoem woonde waar u een restaurant gehad zou hebben, en dat u verklaarde dat uw kind geboren werd te Khartoem in het jaar 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gegeven uw verklaring dat u reeds in augustus 2008 aangekomen bent in Italië, kan er

evenmin geloof gehecht worden aan bovenstaande verklaringen betreffende uw echtelijke staat. Deze vaststellingen, alsook uw, hierboven opgemerkte, ongeloofwaardige verklaringen betreffende de door u geopperde Eritrese nationaliteit, en verblijf te Eritrea, doen ernstig en fundamenteel afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag te België.

Gegeven de vaststelling dat u subsidiaire bescherming geniet te Italië, verschilt uw situatie, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten, rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden. **Het Commissariaatgeneraal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaringen en de aan het administratief dossier toegevoegde informatie vanwege de Italiaanse autoriteiten.**

U legde geen enkel document neer ter ondersteuning van uw beweerde nationaliteit, noch ter ondersteuning van de beweerde problemen die u gekend zou hebben, noch ter ondersteuning van de door u geopperde reisweg. Wat betreft de door u op 7 oktober 2015 neergelegde documenten betreffende uw beschermingsstatus in Italië, kan enkel vastgesteld worden dat uit deze documenten blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Italië – hetgeen in deze niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten weten bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde lidkaart van de politieke partij 'Eritrean Liberation Front' [ELF], dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient vastgesteld dat het loutere lidmaatschap van een bepaalde politieke beweging, geenszins een nationaliteitsbewijs betreft. Verder dient vastgesteld dat de in deze lidkaart aanwezige pasfoto, overduidelijk met groot gemak kan gewisseld worden met een andere. Bij nadere inspectie van de door u neergelegde ELF- lidkaart, viel trouwens op dat de eerste, in de Arabische taal, ingevulde tekst op de eerste regel van deze kaart, begint onder de pasfoto van uw persoon, hetgeen reeds twijfels doet rijzen met betrekking tot de door u opgegeven identiteit, en uw bewering dat dit uw lidkaart betreft. Afgezien van voormelde vaststellingen, dient opgemerkt dat u niet de minste kennis blijkt te hebben betreffende het ELF, en u het ELF – opmerkelijk genoeg – blijkt te verwarren met het 'Eritrean People's Liberation Front'[verder EPLF], de onafhankelijkheidsbeweging met wie het ELF een burgeroorlog uitvocht alvorens het EPLF het ELF in Eritrea versloeg en daarop verjoeg, en in 1991 de Eritrese onafhankelijkheid de facto bereikte, waarna het EPLF zich omvormde tot de politieke partij 'People's Front for Democracy and Justice' [verder PFDJ], de partij die tot op heden Eritrea bestuurt, en de Eritrese autoriteiten uitmaakt. Immers, gevraagd wat het verschil is tussen het ELF e het EPLF, antwoordde u dat jullie [de partij waarvan u opperde lid te zijn] het EPLF zijn, het 'Eritrean People's Liberation Front' (zie gehoorverslag CGVS II, p. 21). Opnieuw gevraagd wat het verschil is tussen de bewegingen 'ELF' en 'EPLF', antwoordde u zelfs geen ELF te kennen. U herinnerd aan uw verklaring dat u lid bent van het ELF, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u lid bent van het EPLF, en herhaalde u de volledige naam 'Eritrean People's Liberation Front'. Daarop werd de naam van de partij die vermeld staat op de door u neergelegde lidkaart – 'ELF; Eritrean Liberation Front' – op vraag van de protection officer die u hoorde, luidop voorgelezen en vertaald door de tolk die u bijstond tijdens het gehoor op het CGVS. U er daarna op gewezen dat de door u neergelegde lidkaart

aangeeft dat u lid zou zijn van het ELF, antwoordde u – simpelweg, volkomen foutief, en blijkbaar reeds vergeten dat u eerder aangaf het 'ELF' niet te kennen – dat 'ELF' en 'EPLF' hetzelfde zijn. Gevraagd of er toch geen verschil is, gaf u – op het belachelijke af – aan dat het verschil niet groot is, en er enkel in bestaat dat in de ene naam het woord 'people' voorkomt, en in de andere niet. Gevraagd wie er nu dan aan de macht is in Eritrea, antwoordde u – volkomen foutief, en opnieuw blijk gevend geen enkel benul te hebben van de partij waarvan u een lidkaart neerlegde – dat het ELF aan de macht is in Eritrea. Gevraagd waarom u, gegeven uw [foutieve] verklaring dat het ELF aan de macht is in Eritrea, u dan lid werd van deze partij nadat u Eritrea ontvluchtte, antwoordde u – opnieuw tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen – dat het ELF niet langer aan de macht is in Eritrea, maar op heden 'Hegdef' aan de macht is. Hegdef betreft het acroniem voor de partijnaam van het PFDJ in de taal Tigrinya – voluit [fonetisch] 'Hezbawi Genbar neDämokrasen Fetezen' (ofte: 'Volksfront voor Democratie en Rechtvaardigheid'). U verklaarde verder, verrassend genoeg plots eenmaal correct, dat Hegdef vroeger het EPLF betrof, en verder verklaarde u wederom volkomen foutief dat de naam vroeger 'EPLF' was maar dit nu 'ELF' is, en er eigenlijk niet veel verschil is tussen beide bewegingen. Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid en ernst van uw geopperd lidmaatschap van de Eritrese politieke oppositiepartij ELF. Wat betreft de door u neergelegde kopieën van identiteitskaarten van de personen van wie u opperde dat het uw ouders zijn, dient vastgesteld dat deze geen bewijs uitmaken van uw geopperde Eritrese nationaliteit, en uit de vertaling van deze kopieën enkel afgeleid kan worden dat deze identiteitskaarten afgeleverd werden te Addis Abeba in het jaar 1992 (zie gehoorverslag CGVS I, p. 24). Als de op deze identiteitskaarten vermelde personen waarlijk uw ouders zouden betreffen, dan nog zou dit geenszins een bewijs vormen voor uw geopperde Eritrese nationaliteit, of voor de door u geopperde deportatie van uw familie naar Eritrea – het zou in dat geval enkel een aanwijzing betreffen wat betreft uw herkomst en origine maar voorts geen uitsluitsel geven wat betreft de nationaliteit waarover u zou beschikken. Wat betreft de door u neergelegde brieven, met bijgevoegde cd-rom betreffende het radiologisch onderzoek, komende van de dienst radiologie van het ziekenhuis 'CHU' te Charleroi, die u neerlegde ter ondersteuning van de verwondingen die u opgelopen zou hebben te Eritrea, dient opgemerkt dat dergelijke medische documenten geen enkele uitspraak kunnen doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Deze documenten weten bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggesteund mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit, en van Eritrea afkomstig te zijn. Bovendien verleende Italië u subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

In casu is niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht omdat:

Verweerder ten onrechte aangeeft dat verzoeker geen 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou aannemelijk maken.

Verzoeker zou volgens verweerder niet de Eritrese nationaliteit hebben, hetgeen door verzoeker uiteraard wordt betwist. Hij heeft wel degelijk de Eritrese nationaliteit verkregen, hetgeen duidelijk blijkt uit zijn verklaring alsook de voorgelegde documenten. Dat echter, zelfs indien verzoeker niet Eritrese nationaliteit zou hebben, dit niet betekent dat verzoeker niet langer gevaar zou lopen.

Immers, hij heeft in het leger gediend, waar hij als soldaat gewond is geraakt. Vanuit het ziekenhuis kreeg hij de toestemming om een maand bij zijn ouders te verblijven. Na dit verlof keerde verzoeker

echter niet terug naar zijn militaire eenheid. Hij werd om deze reden gevangen genomen en verbleef van 2002 tot 2004 in de gevangenis. In 2004 is hij uit de gevangenis kunnen ontsnappen. Om deze reden wordt hij nog steeds gezocht en is het voor verzoeker niet veilig om terug te keren naar Eritrea, of zelfs naar Ethiopië (waarvan door verweerder wordt beweerd dat verzoeker de nationaliteit zou hebben).

Bovendien is hij eveneens lid van de bevrijdingsbeweging Eritrean Liberation Front, die oorspronkelijk als doel had de Eritrese bevolking te bevrijden van de regering van Ethiopië.

Uiteindelijk werd Eritrea begin jaren '90 onafhankelijk, doch er bleven conflicten. Het ELF voert op dit ogenblik nog steeds oppositie tegen de huidige Eritrese regering. Zijn lidmaatschap van het ELF kan onmogelijk ter discussie staan, nu dit duidelijk blijkt uit de door verzoeker voorgelegde lidkaart. Aangezien het algemeen geweten is dat de huidige Eritrese regering met geweld optreedt tegen de oppositie, en in het bijzonder het ELF, loopt verzoeker ook om deze reden een groot gevaar.

Er is aldus op basis van beide argumenten wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bij verzoeker, waardoor verweerder ten onrechte hem de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met voormelde zeer belangrijke elementen, waardoor de weigering niet naar rechte gemotiveerd is.

Dat verzoeker bovendien minstens in aanmerking diende te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, gezien het duidelijk is dat hij, indien de Raad van oordeel zou zijn dat er geen gegronde vrees voor vervolging voor handen zou zijn, er toch minstens sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het klopt inderdaad dat aan verzoeker destijds in Italië in 2008 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Deze verliep echter na een periode van 5 jaar, en het bleek voor verzoeker onmogelijk om deze te verlengen. Het is dus voor verzoeker onmogelijk terug te keren naar Italië. Bovendien heeft verzoeker, toen hij gediend heeft als soldaat in Eritrea, verschillende verwondingen opgelopen, zoals eveneens blijkt uit de reeds door hem voorgelegde stukken. Deze werden erger in de loop van zijn verblijf in Italië en hij werd onvoldoende onderzocht en behandeld. Indien hij zou worden verplicht terug te keren naar Italië zou hij aldus wel degelijk een ernstig risico lopen op ernstige schade.

Verweer hield met deze argumenten onvoldoende rekening, waardoor ook deze weigering niet naar rechte gemotiveerd werd."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bestreden beslissing motiveert uitvoerig om welke redenen niet aangenomen kan worden dat verzoeker de Eritrese nationaliteit heeft. Terecht werd geoordeeld dat volgende verklaringen van verzoeker ertoe leiden dat hij zijn Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt: (i) tegenstrijdige verklaringen inzake de deportatie van zijn familie naar Eritrea; (ii) tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn periode van dienstplicht; (iii) onaannemelijke verklaringen inzake het niet bezitten van identiteitsdocumenten; (iv) incoherente verklaringen inzake de winkels van zijn vader in Eritrea; (v) het bezit van Ethiopische paspoorten door familieleden. Daarenboven legde verzoeker ook onaannemelijke verklaringen af inzake zijn lidmaatschap van het ELF.

Verzoekers loutere herhaling van de feiten die hij voorlegde in het kader van zijn asielaanvraag vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen dienstig argument bij waaruit zou kunnen blijken dat hij de Eritrese nationaliteit heeft. Evenmin maakt hij

aannemelijk lid te zijn van het ELF; de terechte motivering hieromtrent in de bestreden beslissing wordt door de Raad bij deze hernomen.

Aangezien verzoeker niet aantoont de Eritrese nationaliteit te bezitten kan hij geen vrees laten gelden ten aanzien van Eritrea.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen, *in casu* het feit dat hij niet aantoont de Eritrese nationaliteit te bezitten, zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

In de mate dat hij de subsidiaire beschermingsstatus in Italië zou hebben, wordt niet aangetoond dat verzoeker in de onmogelijkheid is terug te keren naar Italië teneinde zich (opnieuw) op deze status te beroepen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS